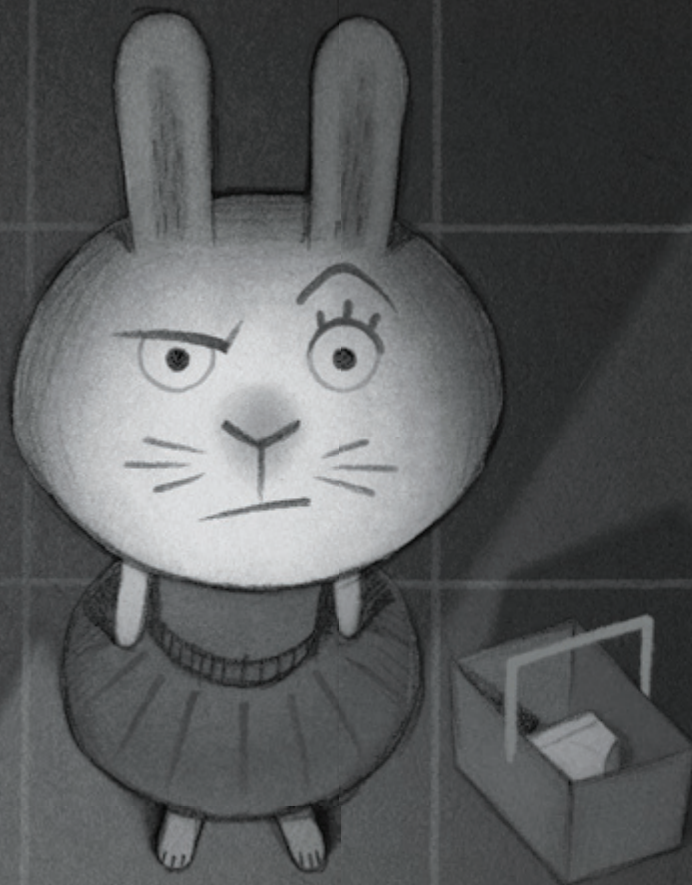

”Äiti! Äiti! Voimmeko ottaa nuo?”
Kasper i pyysi.

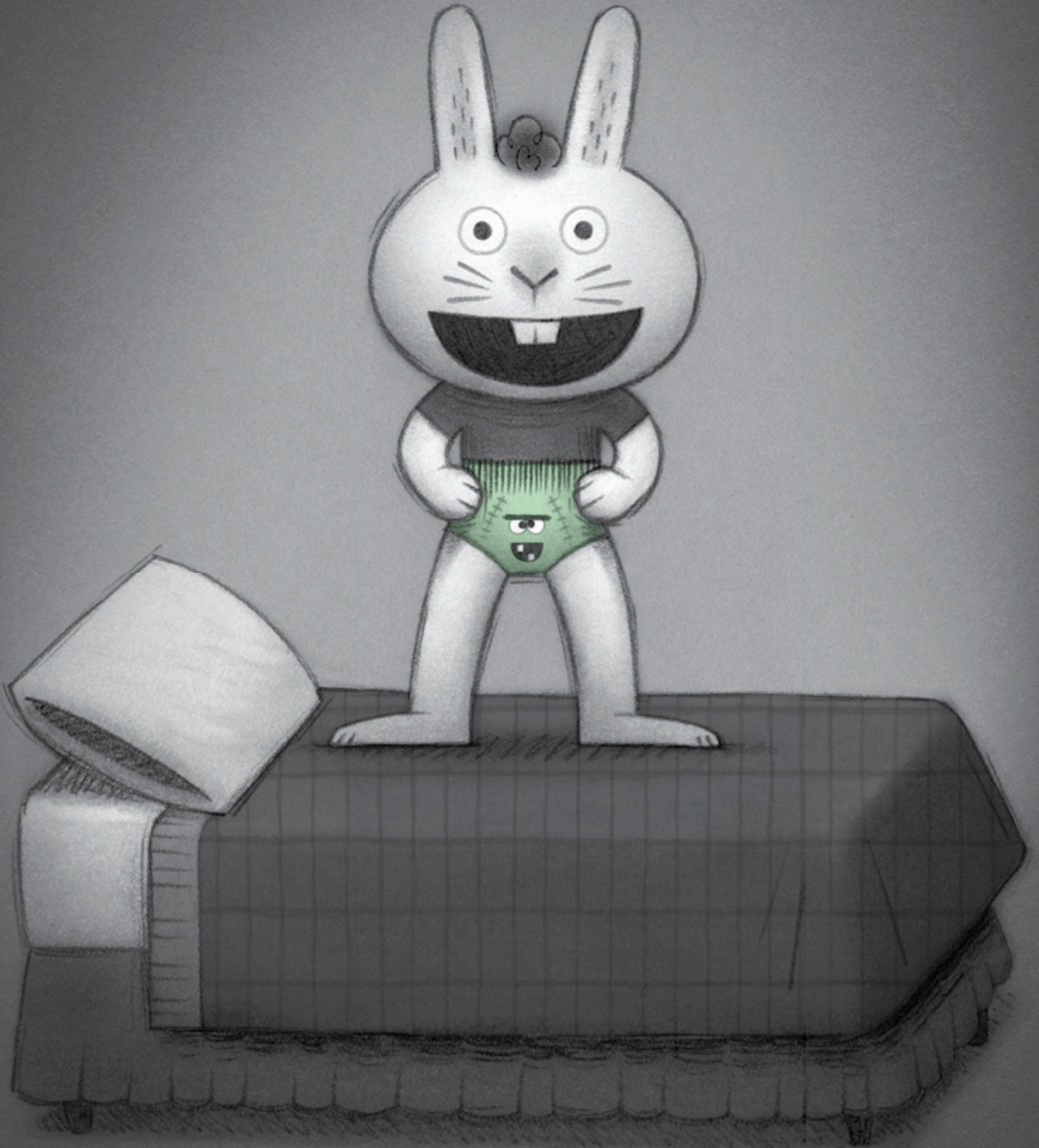
”Minusta ne ovat vähän liian
karmivat”, äiti sanoi.

”Eivät ne ole karmivat!
Ne ovat hienot!” Kasper i sanoi.
”En ole enää mikään pikku pupu.
Olen jo iso kani!”

Äiti suostui ostamaan yhden kalsarit.

Sinä iltana Kasperi puki
hienot uudet kalsarit päälleen
mennessään nukkumaan.

”Haluatko, että jätän valot
pälle käytävään?” isä kysyi.

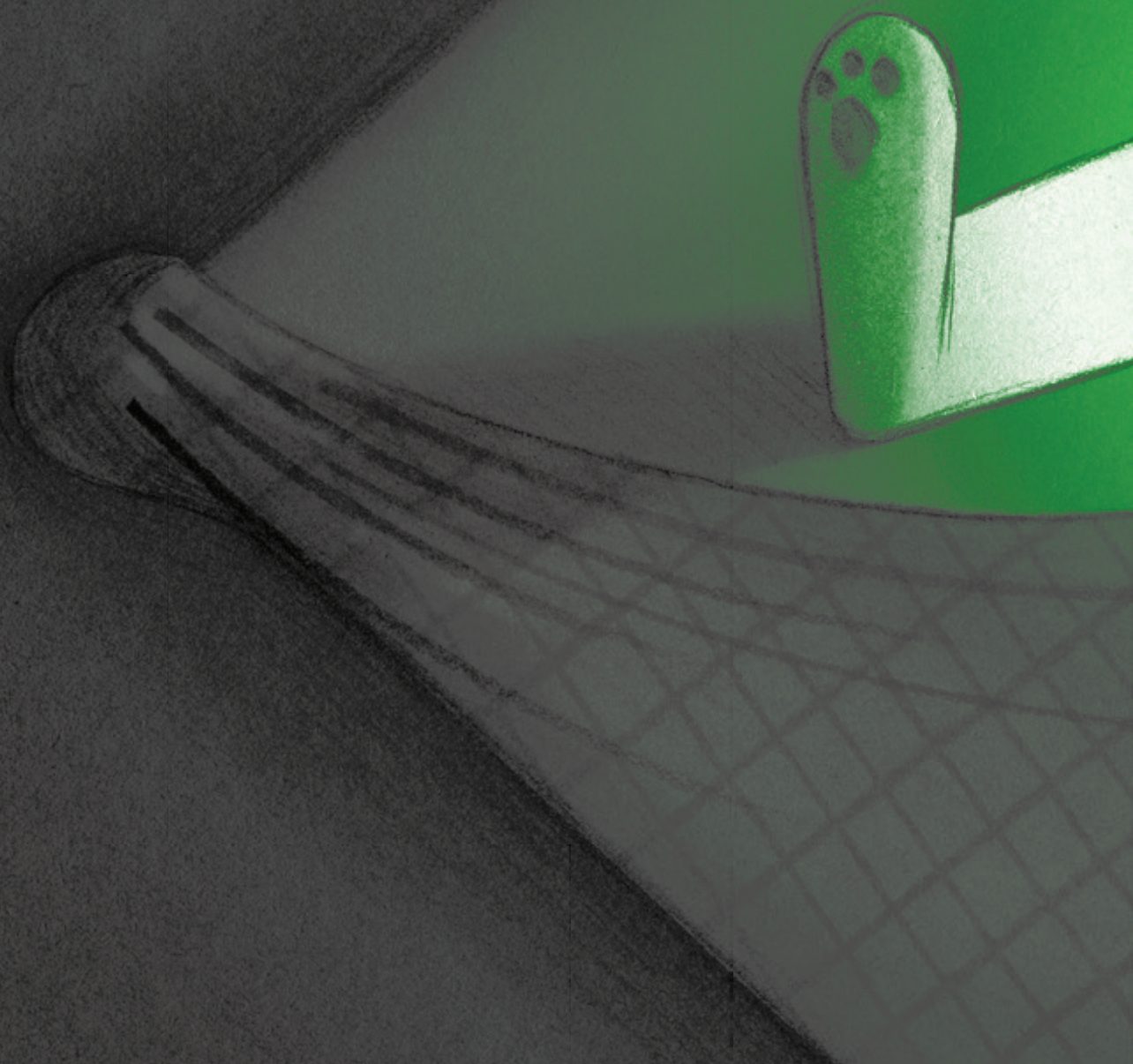
”Isä! En ole enää mikään pikku
pupu!” Kaspero sanoio.
”Olen jo iso kani.”

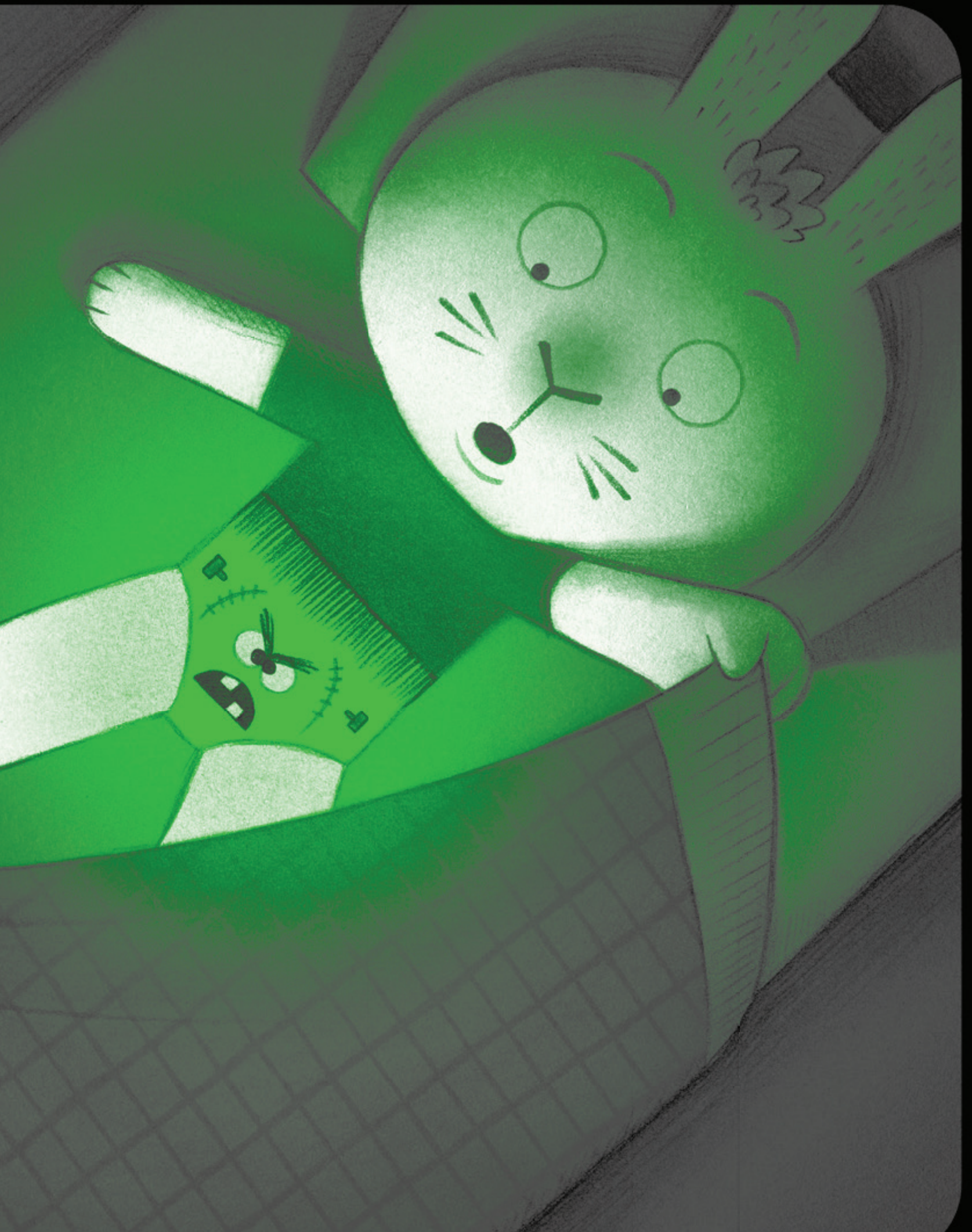

Isä sulki oven.
Ja silloin Kaspero huomasi...

...että kalsarit hohtivat pimeässä.

Niistä lähti aavemainen vihreä hehku.

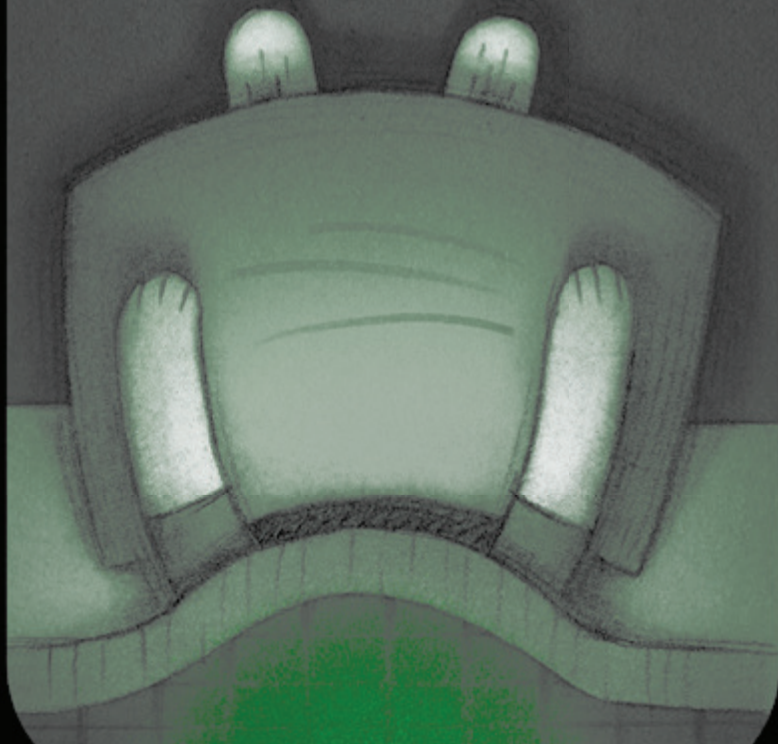
Kaspero sulki silmänsä.

Hän veti peiton korvilleen.

Hän peitti kasvonsa tyynyllä.

Mutta mistään ei ollut apua. Hän näki yhä tuon aavemaisen vihreän hehkun.

